

далеко отиватъ. Знаешъ го нашъ Петъръ. За борби пей дава. И му мяза. Метналъ се е на дѣда си Стоянъ Пехливанина. Запомни хубаво! Разрешавамъ му да се бори съ когото ще. То тамъ ще има и турци, и българи, а може и нѣкой манафинъ да дойде. Съ всички да се бори, ако иска. Ала ако излѣзе Василъ — сакънъ! За Василя Левски ми е думата. Юнакъ момче е той. Виждалъ съмъ го по сватби пехливани два пѣти по-голъми отъ него да събаря. Жилавъ е и сръченъ. Ала страшна е силата на Петра. Страхъ ме е отъ него. Може нѣкакъ да събори Василча. Не бива! Като че да го стори другъ, по ще претърпя, но нашъ Петъръ — не! Че той е Българскиятъ лъвъ. На него гледа цѣла поробена България.

Преди месецъ време, когато спа у дома, седнахъ да го питамъ за работитѣ, по които ходи изъ нашенско, а той:

— Дѣдо Божиле, кай, насъ Господъ ни е забравилъ, а наши хора тръгнали по чужди врати да хлопатъ, отъ чужди помощъ да искатъ. А азъ едно знамъ: никой отъ просия не е забогатѣлъ. И въ едно вѣрвамъ: за нашата глава, нашитѣ ржце най-добре ще се погрижатъ. За такива ржце обикалямъ, здрави ржце събирамъ. Не напусто на-

всѣкжде за търговецъ минавамъ. Ржце купувамъ, дѣдо Божиле, сръдца печеля. И когато единъ день запаля тѣзи сръдца, надъ нашата земя ще грѣйне свободата, за която отъ толкова години копнѣемъ.

Умни приказки ми каза голобрадото карловче. Разтопи буца ледъ въ гърдитѣ ми. Бръкнахъ, та му дадохъ хилядо и петстотинъ гроша за дѣлото, а сега ме е ядъ, че не му дадохъ три хиляди.

Когато нетърпеливиятъ жребецъ запрухтѣ въ талигата, Петъръ дойде, цѣлуна ржка на баща си, скочи леко и пѣргаво въ талигата, пое поводитѣ отъ Димитъръ и, докато дѣдо Божилъ се намери да му повтори заржката, писаната талига запѣ по равния и мекъ пѣтъ къмъ Калипетрово...

Цѣлъ день не секнаха свирнитѣ и веселбитѣ. Въ голѣмия чорбаджийски дворъ вито хоро на три реда се люлѣ до сръднощъ.

А когато на другия день се чу, че се откриватъ борбитѣ, сипна се на поляната де що народъ имаше да гледа. Прѣвъ се изстѣпи манафинътъ Адилаа Пехливанъ и се ухили злѣчно. Бѣлитѣ му жби блеснаха. Лъщеше на слънцето широкиятъ му грѣбъ намазанъ съ зейтинъ, а бѣлото на очитѣ му шарѣше